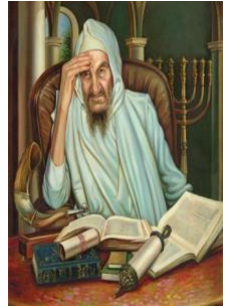

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל mahamardaniel@walla.co.il
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "דברים"

בפרשה נאמר, "אחד עשר יום מחורב" - אומר הכלי יקר שיש כאן רמז על אחד עשר יום בשנה שמתאבלים על חורבן בית המקדש. והימים הם: תשעת הימים של חודש אב, י"ז בתמוז ועשרה בטבת. פעם שאלו את רבי אלעזר, "ראשונים גדולים או אחרונים גדולים?" כלומר עוון חורבן בית ראשון (דורות ראשונים) גדול או עוון חורבן בית שני (דורות אחרונים) גדול? אמר להם: "תנו עיניכם בבירה (בבית המקדש), ובירה תוכיח". כלומר לאחר חורבן בית ראשון, נבנה בית שני, ולא חזרה לאחרונים. כלומר עדיין אין בית מקדש שלישי ועדיין אנו בגלות, מפה למדים שסיבת חורבן בית שני "שנאת חינם", חמורה יותר מעוון שפיכות דמים גילוי עריות ועבודה זרה, שגרמו לחורבן בית ראשון. וכדי לתקן עוון חמור זה של שנאת חינם, עלינו להרבות באהבת חינם. להאיר פנים אחד לשני ולרצות בטובתו והצלחתו של הזולת. ולראות במעלת חברו ולא בחסרונו. ואם נדון את האחר לכף זכות גם בשמיים ידונו אותנו לכף זכות. וכפי שמבואר בליקוטי מוהרן רפ"ב שדן את חברו לכף זכות מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות עד שגורם לו שיחזור בתשובה.

הגויים לא מבינים על מה עם ישראל מתאבל שנים ויש צער גדול תשעה ימים, הגויים לא מבינים עד כמה בית המקדש, הבית של ה' יתברך, כל כך חשוב לעם ישראל. וכמו שידוע הסיפור על אפלטון וירמיהו הנביא. אחרי חורבן בית ראשון באו חכמי אומות העולם לראות את בית המקדש שהוא שרוף, ובא גם אחד שהיה גדול מחכמי אומות העולם ושמו אפלטון, וראה איך שיושב שם ירמיהו ובוכה ולא מפסיק, אמר לו, "אני רואה עליך שאתה חכם, לא מתאים לך לבכות על אבנים שרופות". ענה לו ירמיהו, "אומרים עליך שאתה חכם מכל הגויים, בוודאי יש לך שאלות שאתה לא פתרת אותם." אמר לו "כן, יש לי שאלות, אבל שום בן אדם בעולם לא יכול לפתור אותם." ענה לו ירמיהו "תנסה לשאול אותי אולי אצליח לפתור לך". והתחיל עם שאלותיו, וירמיהו ענה לו מיד על כל דבר. אמר לו אפלטון, "אם כן התמיהה גדולה עוד יותר, אם אתה כל כך חכם למה אתה בוכה על הבניין ששרוף?" ענה לו ירמיהו, תוך כדי שהוא בוכה "כל החכמה שלי באה מהבית הזה ואיך לא אבכה.."

נהנתם מהעלון? רוצים שגם אחרים יהנו? לזיכוי הרבים באיזור מגוריתם פנו ל

mahamardaniel@walla.co.il או למס' 0523458725

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:14	20:04	20:56
ת"א	19:12	20:02	20:53
חיפה	19:14	20:04	20:56
באר שבע	19:12	20:02	20:53

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, קוקב בת אביגיל. שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר, יוחנן בן ביסקי.

את מגילת איכה, ירמיהו כתב. וזה נרמז במילה "איכה", ראשי תיבות: "אני ירמיהו כתבתי הקינות" עוד ראשי תיבות "אני ירמיהו כהן הענתות". ועוד חידוש בדבר, "איכה ישבה בדד", בדד – ראשי תיבות "בגלל ד' דברים" נחרבו שתי בתי מקדשות. גילוי עריות, שפיכות דמים, עבודה זרה (בית מקדש ראשון) ושנאת חינם (בית מקדש שני). וגם בדד גימטרייה 10, רמז לעשרת הדיברות שהיו צריכים לקיים ולא קיימו. ירמיהו כתב את מגילת איכה לפי סדר ה' א'-ב', אבל אם נסתכל היטב בפרק א' הכל תקין, הכל נכתב לפי סדר הא' ב' כפי שרואים, אבל בפרקים ב' ג' ד' יש משהו מוזר, האות פ' באיכה באה לפני האות ע' למרות שהיה צריך להיות הפוך, אם זה לפי הסדר א' ב' אז האות ע' הייתה צריכה להיות לפני האות פ' בדיוק כפי שיש בפרק א' ומדוע באמת כך? מפני שדיברו בפה מה שעדיין לא ראו בעין, קודם שראו בעין הם עוד התחילו לדבר בפה רמז למרגלים שחטאו. לכן האות פ' לפני האות ע' במגילת איכה. חוץ מפרק ראשון כי בתחילה דיברו המרגלים קצת אמת. ולכן בפרק א' הכל נכתב באמת לפי סדר הא' ב', אבל אחר כך בפרקים ב' ג' ד' הכל הולך לפי הסדר א' ב' חוץ מהאותיות פ' ו' ע' שהתחלפו בדיוק כפי שאמרנו, שדיברו בפה מה שעדיין לא ראו בעין.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

מעשה שהביאו לבבא סאלי תפילין שימושא רבה, באומרם שהם של אחיו הגדול, רבי דוד אבוחצירא זיע"א, הבבא סאלי פתח את התפילין לבודקם, וראה שהבתים עשויים מעור בהמה דקה. "לא יתכן" אמר הבבא סאלי, "לא יתכן שהם התפילין של רבי דוד, כי רבי דוד לא הניח מעולם תפילין מעור בהמה דקה.. "שאל הבבא סאלי "מי אמר לכם שהתפילין הללו הם של רבי דוד?" קראו לאותו אחד ושאלו אותו, אך הוא הוריד את ראשו בבושה ואמר "כך חשבתי".

לבבא סאלי היו כמה זוגות של תפילין, ובכל זוג היתה מעלה מיוחדת שהיתה ידועה לבבא סאלי בלבד. לפי הצורך והנסיבות נהג הבבא סאלי להניח כל אחד מזוגות התפילין שהיו לו.

פעם אחת, ביקש הבבא סאלי מיהודי ירא שמיים שיקנה לו תפילין רבינו תם. היהודי השתדל לקנות לבבא סאלי תפילין מהודרים בתכלית ההידור. מיד לאחר קבלתם התקשר הבבא סאלי לחתנו שיקח את התפילין לבדיקה. משום שהם פסולים. הסופר הופתע לשמוע זאת, כי הוא השתדל בכל כוחו לשלוח לבבא סאלי את התפילין הכי מהודרים שיש. אך הוא בדק שוב את התפילין ולא מצא בהם שום פסול. אך הבבא סאלי התעקש שוב שהתפילין פסולים. כך בדקו והחזירו את התפילין ושוב בדקו והדבר חזר על עצמו 3 פעמים. בפעם הרביעית כעס הסופר ולא רצה לבודקם שוב. לאחר שנתקרה דעתו של הסופר, הציע לו חתנו של הבבא סאלי שישבו שניהם יחד ויבדקו כל תג ותג. כדי לגלות את הפסול שעליו מדבר הבבא סאלי. הם ישבו יחדיו ועברו על המילים בכובד ראש, עד שהגיעו למילה "לטטפות" וגילו שבמקומה יש את המילה "למטפות". זו היתה טעות קטנה מאוד אך טעות פוסלת את התפילין לגמרי.. מה נדהמו השניים בראותם את הפסול אשר הם הצליחו למצוא רק אחרי עיון נמרץ ואילו הבבא סאלי ידע עליו מבלי לעיין ומבלי לפתוח בכלל את התפילין כלל.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

מתחילים אנו בעזרת ה' את חומש דברים, הכולל בתוכו את הדברים האחרונים שמסר משה רבנו ע"ה לעם ישראל בימים הסמוכים לפטירתו, החל מראש חודש שבט עד ליום פטירתו בתאריך ז' באדר. ובעצם יום פטירתו לא אמר משה רבנו שום דברי תורה ותוכחה כפי שמפרש רש"י את דבריו של משה רבנו: "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא". "לצאת ולבוא בדברי תורה. מלמד שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה". לקיים מה שנאמר "ואין שלטון ביום המוות" (קהלת ח, ח). נמצא, לפי זה, שחומש דברים נאמר במשך שלושים ושישה ימים בדיוק. ורמז לכך, מוצא אור החיים הקדוש, במה שנאמר מיד בפתיחת חומש דברים "אלה הדברים אשר דיבר משה..". אלה בגימטריה – 36. על הנאמר בתחילת פרשתנו "אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן ודי זהב". מפרש רש"י: "לפי שהן דברי תוכחות, ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירן ברמז מפני כבודן של ישראל." בפסוק זה כלל משה רבנו ברמז גדול דברי תוכחה לעם ישראל על כך המעשים הבלתי רצויים שעשו במשך 40 שנות הילוכם במדבר כפי שרש"י מסביר בפירוט.

הבעל שם טוב הקדוש

כל העיירה לבשה בגדים חגיגים לכבוד המאורע החשוב ואורחים רמי מעלה הגיעו מכל האיזור. לא בכל יום נערכת שמחה שכזו- חתונת הנכד של הבעל שם טוב. תהלוכת החתונה יצאה לדרך, כשבראשה צועד הבעל שם טוב ולצידו החתן ואחריהם קהל גדול של יהודים לבושים בגדים חגיגים. אותה שעה נכנסה לעיירה עגלה שבה ישב יהודי זר. אף אחד לא כל כך שם לב אליה, בכל זאת כל העיניים נשואות לעבר הבעל שם טוב ולנכדו. אלא שפתאום עצר הבעל שם טוב את התהלוכה ואת נכדו, עזב את מקומו ופנה אל העגלה והאורח הזר. כולם ראו את הבעל שם טוב ניגש לאיש הזר, לוחש לו דבר מה באוזנו וחוזר בחזרה אל נכדו להמשיך את התהלוכה. על אף שמראה היהודי היה פשוט, כולם הרגישו שמדובר ביהודי צדיק נסתר, כיוון שאם לא היה צדיק נסתר הבעל שם טוב לא היה נותן לו ייחס מעודף ועוזב את נכדו ואת כולם והולך אליו. לפנות בוקר אחרי החתונה הנפלאה כשהתפזר הקהל איש איש אל ביתו, נזכרו החסידים במאורע עם ה"הצדיק הנסתר" שהבעל שם טוב החליף עימו כמה מילים, בירו החסידים היכן מתאכסן היהודי הקדוש הזה, ופנו לעבר מלונו. הם קיוו כי הצדיק ישמח לדבר עימם ולגלות מה הבעל שם טוב אמר לו באותו רגע. הגיעו אליו החסידים, "שלום עליך רבי" פנו אליו ביראת כבוד. "רבי?" תמה האיש, "לא רבי ולא בן רבי" אמר. אמרו לו החסידים "אל נא תסתיר מאיתנו את האמת". "אם מורנו הבעל שם טוב עצר הכל וניגש אליך אמש ואמר לך דבר מה באוזןך ברור לנו כי אדם קדוש אתה". אמר להם האיש "לא צדיק אני ולא קדוש. רבכם הבעל שם טוב לחש באוזני דבר שקשור בעניין פרטי לחלוטין" אמר האיש. החסידים לא הרפו, "ספר לנו את האמת ואת סיפורך בבקשה". האיש שראה שהחסידים לא מרפים ממנו, החל לספר את סיפורו.. "אני גר בעיירה קטנה. בבית ממולי גר חברי וידידי הטוב. חברים קרובים אנו עוד מילדותנו. חברי עובד כרוכל, הוא יוצא לתקופות לנדוד בכפרים שבאיזור, למכור לאנשים וכך הוא מתפרנס. בכל פעם שהוא שב ממסע הנדודים שלו, מתקבצים כל השכנים

לברכו לשלום ואני מגיע גם כן וכמובן שאני מגיע ראשון. פעם אחת, שחזר חברי לביתו לאחר תקופת נדודים ארוכה, הלכתי לברכו לשלום. בבית ידידי חש אני כמו בביתי, נכנסתי לבית ומצאתי שחברי לא שם. הילדים שיחקו בחצר, והאישה היתה עסוקה במטבח. פתחתי את המזנון כדי להוציא טבק למלא את המקטרת שלי, ועיני נחו על הארנק שהיה שם גלוי לעין כל. הארנק מלא בכסף, כל מה שהרוויח ידידי בסיבובו האחרון. חשבתי בליבי, לא משאירים כך ארנק לעיני כל, אני אלמד את חברי לקח! אחביא לו את הארנק כדי ללמד אותו לא להשאיר כך את הארנק גלוי. לקחתי את הארנק, הכנסתי אותו לכיסי ויצאתי החוצה לביתי לכמה דקות ואז אחזור ללמד את חברי לקח. חשבתי כבר איזה מוסר אתן לו. אלא שבפועל התגלגלו הדברים אחרת... חברי שב לביתו, וכאשר גילה שהארנק לא נמצא, פרץ בצעקות מרות והחל להקפיד את כל בני הבית. האישה החלה לבכות, הילדים החלו להיבהל, כמובן שידידים ושכנים שמעו את הצעקות וגם החלו בחיפושים. כאשר חזרתי לבית ידידי עם הארנק בכיסי, שררה בבית חברי אווירת אבל, כאילו תשעה באב, הרגשתי שמעשה הקודס שלי כלל לא היה משעשע. באווירה כזאת, לא היה בי האומץ להודות כי אני הוא האחראי לכל המתרחש. העמדתי פנים כאילו איני יודע דבר. הבעתי השתתפות בצערו של חברי, וחשבתי להחזיר את הארנק למקומו ברגע המתאים כשאף אחד לא יראה. אך יום רדף יום והזדמנות להחזיר את הארנק לא נפלה בידי. ידידי לקח כבר הלוואות והגיע להסדרים מסויימים עם המלווים ולא היתה לי כל אפשרות להשיב את הכסף מבלי שכולם יחשבו שאני גנב. חלפו כמה חודשים, והכסף עדיין היה בידי. בלית ברירה, התפתתי לעצת היצר הרע לעשות בכסף איזה עסק מוצלח. ולאחר מכן להשיב את הכסף לחברי בתוספת רווחים הגונים שאצבור מהעסק. אך בעיירת שבה כולם מכירים אותי ואת יכולותי הכלכליים לא יכולתי לערוך עסקים מבלי לעורר חשד. לכן שכרתי עגלה ויצאתי לדרך.... כך הגעתי לכאן, כשבמוחי תוכניות רבות. בדיק כשבאתי הנה נקלעתי לחתונת נכדו של הבעל שם טוב, " זה הסיפור שלי.. סיים האיש. החסידיים האזינו לסיפורו, משתוממים, לפני רגעים ספורים חשבו אותו ל"צדיק" והרי עכשיו מסתבר שהוא "גוזל גדול" ומשתמש בכספו של חברו לפתוח עסק. כעבור רגעים אחדים, המשיך האיש לספר, "כאשר הבעל שם טוב ראה אותי, ניגש אליי ולחש באוזני "עדיין אין זה מאוחר לתקן את העוול. חזור לביתך והשב מיד את הכסף. אני מבטיחך שחברך יאמין לך ולא יחשוב שהיה בכוונתך לגנוב את כספו. אם תצטרך אבוא בעצמי להעיד שכן הם פני הדברים. ואולם אם תתעב עוד, עלול כבר להיות מאוחר מידי" אלה היו דבריו של רבכם הבעל שם טוב.. אבן כבדה נגולה מעל ליבי. סיים היהודי את סיפורו ושתי דמעות זלגו מעיניו. "אני יוצא עתה חזרה לביתי לקיים את דברי הבעל שם טוב" למדתי לקח, אף פעם לא מאוחר מידי, תמיד אפשר לתקן!

לזיכוי הרבים והפצת העלון ולהקדשות לעילוי נשמת/לרפואה, או לקבלת חידוש יומי ניתן
לפנות למספר : 0523458725 או במייל : mahamardaniel@walla.co.il

"פשיטות העצמות של עצמות אין סוף ברוך הוא, מתגלה בפשיטותו של היהודי הפשוט".

(הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך